

La cruesa de la vida

Text > MARIBEL TORRES

Volar a cegues és el segon recull de Gemma Santaló. Dotze contes més «Salnitre», el primer, que més que un conte és prosa poètica. I no sorprèn que comenci amb aquest, perquè l'autora té un estil de prosa ple d'imatges, de metàfores i de ritme, amb frases com «Nota la barreja d'alcohol i vehemència que li regalima per les temples», «La lluna espetega contra el mar», «Una tona de records es despenjà de les cortines i se'm va tirar al damunt» o «Els minuts s'arrapaven als rellotges».

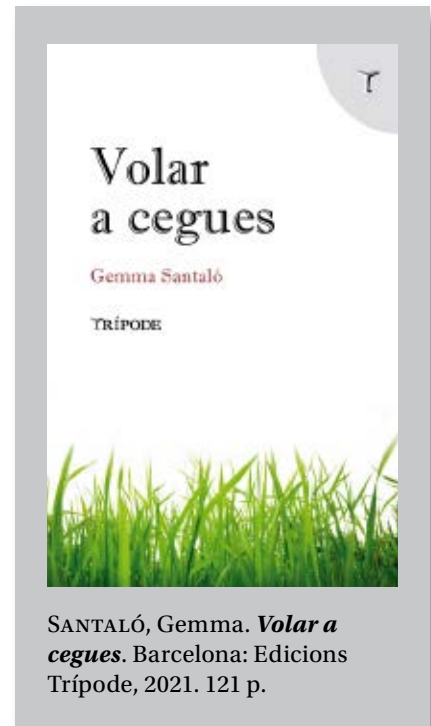
La resta de contes estan escrits des del realisme, des d'un costumisme carregat de solitud, incomprensió i nostàlgia. Només «L'alè» i «Volar a cegues», que dona nom al recull, fugen del costumisme i tenen un punt fantàstic i oníric, respectivament, però sense fugir de la temàtica general de la resta.

A la coberta posterior del recull hi diu: «Volar a cegues ens endinsa en un món de personatges quotidians, plens de desitjos, renúncies o limitacions». Normalment, la coberta posterior d'un llibre és un reclam per atreure lectors. De vegades resulta ser un cant de sirenes ple de falses promeses. No és el cas de *Volar a cegues*. Només descriu allò que hi trobarem: la realitat de la vida diària dibuixada amb tota la cruesa. Els personatges, persones

corrents que viuen vides corrents, rememoren la joventut perduda; es rebolquen en la nostàlgia per la vida no viscuda, aquella que podria haver estat i no és; no fan mai el que els vindria de gust, sinó el que es pensen que s'espera d'ells; no gaudeixen del que tenen, sinó que anhelan el que podrien tenir. Com la protagonista d'«Ànima en venda», tots s'han amputat una part d'ells mateixos, aquella que vol fer la seva, la valenta, la que havia de ser en el passat i no va ser, i es passegen amb el membre fantasma que els falta, però que els dol.

Acaba la coberta posterior: «Volar a cegues és l'impuls de llençar-se..., i el que ve després». Els personatges dels relats volen a cegues cercant el que voldrien ser, la vida que voldrien viure, la persona que voldrien estimar. Tenen l'impuls de llançar-se a buscar-ho, el sospesen... i el que ve a continuació és la rendició, el silenci, la rutina. Només el protagonista de «París» pren la iniciativa. Com diu Santaló, descorda aquell botó que l'oprimeix i l'alleujament omple el lloc.

En conjunt, són uns contes per llegir a poc a poc, no perquè deixin bon gust de boca (més aviat en queda un regust amarg), sinó per assaborir-ne l'escriptura. Uns bombons farcits dels quals no saps què t'agrada més, el licor o la xocolata.

SANTALÓ, Gemma. *Volar a cegues*. Barcelona: Edicions Trípode, 2021. 121 p.

Els personatges, persones corrents que viuen vides corrents, rememoren la joventut perduda; es rebolquen en la nostàlgia per la vida no viscuda

Cada època va anar traçant uns camins segons les necessitats i utilitats que els convenien, tant de llarg recorregut com veïnals. Així, n'hi havia de transhumància, de missa, del peix, de mercaders... I al seu voltant es van anar construint tot un seguit d'infraestructures per tal de millorar-los; des de castells i torres per protegir-los i defensar-los fins a ponts per travessar rius o superar accidents del terreny, hostals per descansar i menjar (tant persones com bèsties), o ferreries per reparar els carros i ferrar els animals.

Per bé que el llibre us permetrà reconèixer una part del traçat d'alguns d'aquests camins en carreteres o corriols que soleu transitar, no es tracta d'una guia de camins històrics. És, això sí, un compendi de tot allò que atresoren (l'origen, els pobles que van fer créixer a la rodalia, els fets rellevants que s'hi van esdevenir...) i que, molt probablement, desconexíeu. I és que, ja ho diuen també, que com més vell, més savi, i això ho tenim ben clar, que no hi ha res més vell que els camins.

MALLORQUÍ, Elis. *Els camins històrics*. Girona: Quaderns de la Revista de Girona, 2021. 96 p.